

46 megtámaszkodott az erkély korlátjában, előre hajolt. Le kéne menni, gondolta végül, fogni egy éles kést, és odalépni e vigasztalan rézvirágokhoz, e pompás zinniákhoz, és szépen lassan, hogy a segítő szándék tisztán érthető legyen, sorra lemetszeni töveikről őket, csokorba gyűjteni e kimerülésig izzó szirmos fejeket, ezeket a gyönyörrel hajtott, saját halálukba is átvirágzó tüneményeket, és óvó figyelemmel, vigyázva, nehogy rajtuk további fájdalom essék, felhozni ide, erre az emeletre, ebbe a sötét kis üregbe mindet, a világtalan szoba közepébe állítani, az oltár részévé, annak centrumává, annak axisává tenni, és feloldozni, megőrizni őket, az imádat lehetőségében, a békében és a szabadságban, abban, ami nekem a fény és ami nekik a sötétség, tehát ami mindnyájunknak a közös jövő.

Szegedi-Szabó Béla 47

SIMON, A MÁGUS

Este aztán leengedtek.
A mélyben
Fakoporsóm széleit recsegve rágta a szű.
Pipaszár lábaim
Ropogtak a göröngyös sötétben.
Hirtelen világosság támadt.
Láttam, ahogy gyűrűm ékköve

Felragyog a kinti, déli fényben.
Láttam, amint valaki föballag a hegyre.
Aztán lejön. Aztán egyszerre
Minden hófehér lett. A munkások
Kezéből kihullott az ásó.
Aszott fejemre varjú szállott.

PLAY BECKETT

Aztán szépen összezsugorodtak
Köpenyük nem védte többé őket

Hálásak vagyunk Uram
Bűn terheli a rózsza szívét

Préselt szirmok olaja a könyvben
Lapoz a szél

Kinek a szavára figyeljünk
Kinek a cipője kopog a megszentelt kövön

Nem az áriák
A száraz recitativók ideje ez

Mint a rontott rímek
Lyukas cipőink gyönyörűek

Hogyan védjelek Uram
Nyakkendők kukoricaháncs-kereszt

Árnyékunk úgy követ
Mint madárijesztő a kósza varjakat

Szemmel verünk
Összetöpörödött bennünk a lét

1.

A zászlók kiluggatva
Bástyák résein átfúj a szél
Tátog a hal a présben
Küzdeni nincs miért
Szálkás szemetekkel
Ti öltétek meg
Piactéri bírák és királyok

Kofák és kufárok
Életetekért
Nem imádkozom
Bort nem iszom
Mindent megtudtok
Haláltusátok
Szörnyű órájában

2.

Vízililiom hajt ki vak szememből
Ha meghalok
Ne keressetek

Szerettem a követ
A lobogó máglyákat
Arcom fakéreg

Bőröm harci
Dobon feszül
Ne keressetek

Nádas ring
Alvilág hepehupái
Hínár

Fonja körbe
Csónakom
Mily engedelmes

Pióca tapad
Testem üvegfalára
Ne keressetek

HANS SACHS

UTOLSÓ

FELJEGYZÉSE

*„És láta két angyalt fehér ruhában ülni”
(János Evangélioma 19. 20.)*

CASPAR DAVID FRIEDRICH:
TEMETŐKAPU (1825)

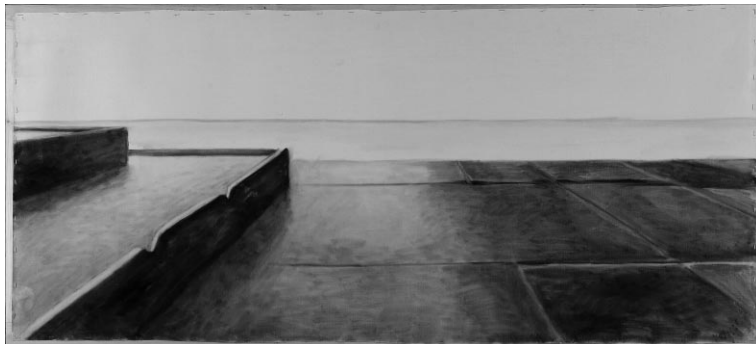
*„Gott, ich dank dir, dass ich lebe
Ewig nicht für diese Welt.“*
(C. D. F.)

Olykor messzi holt vidékek
Romjai közt üres tájak
Hó is alig mélyen halott

Kriptaajtó csikorog
Amott egy rókafejű lámpa
Zörög a csont a lenti

Kinézel a rozsdás lyukon
Köszönsz de senki
Senki ismerős

Magadra húzod a szálkás fedelet

HOLD

*„Négy kertész éppen abban serénykedett,
hogy pirosra mázolja a fehér rózsákat.”*
(Lewis Carroll: *Alice Csodaországban*)

Teveháton ragyogtunk
a nyárban, azt hittük
a sivatag nemsokára
véget ér. Apu fogott,
én voltam a holdja,
nála laktam, de nem
haragudott senkire épp
senki, valami félreértett
illat volt köztünk.
A piros ruhákat tegnap
rózsaszínre mostuk
az izgalomban. A melegtől
a piramisok is hanyatt
dőltek, este meg
összecsukódtak, mint
egy távcső.